

het heeft de moeder noodig," zei ze kortaf, bijna onvriendelijk. — „Mij heeft niemand noodig." — —

En Mathilde ging. — Zij zond de kindermeid, — die daarover geheel verbaasd was, — weg. — „Zij zelve zou baby wel helpen." — En toen ze hem zijn melk gegeven, en even met hem gespeeld had, en hij weer gezond was ingeslapen, zijn lippen nog vochtig, zijn rose knuistjes stevig saamgeklemd, toen, lang, lang, zat ze naast hem; en in haar hart was, — voor 't eerst sinds haar mans dood, — dank, enkel dank. — Ze staaarde op dat kind, — h  r kind, — zijn kind, — h  n kind, — zonder eenige bitterheid nu; enkel vervuld met dank; — omdat het kind daar w  s.

Want zij begreep nu.

De klacht der eenzame had haar geopenbaard de benijdbaarheid van haar vrouwenlot, benijdbaar ook nu nog, nu hij dien zij lief had was heengegaan. — Want hij had haar gelaten zijn nalatenschap, — zijn kind. — De hooge, heilige taak van moeder was haar gebleven nu de vreugde van het echtgenoot-zijn haar was ontnomen. — En al zouden daarom ook onophoudelijk hare tranen blijven vloeien, — vloeien om haar verloren geluk, — ook die tranen toch waren nog zaligheidstranen; omdat zij beweenen mocht daarin het hoogste dat is in vrouwenleven. — In h  re smart was enkel reine droefheid om het vergankelijke van al wat aardsch is; maar in Lizzie's klacht was m  er; wat d  arin schreide was aanklacht; — aanklacht van misdeelde, — die altijd ontzegd is geworden dat hoogste, — die zal moeten sterven straks zonder ooit te hebben geleefd.

En ze knielde neer naast haar kindje, — en ze drukte haar lippen op 't half geopend mondje, — en ze fluisterde hem toe:

„M'n jongen, — m'n kind — vergeef me — vergeef me! — Ik zal je liefhebben voortaan, — beter dan tot nu toe: — mijn kind — en z  jn kind, —   ns kind. — Want ik zie het nu. — Ja ik b  n rijk, — ook nu nog mateloos rijk, — omdat ik jou bezit, — en bezeten h  b je vader!" —

En zij snikte zacht, — niet om haar eigen verlies nu, — maar van een innig medelijden met die andere, — die zooveel armer was dan zij; — die nooit had bezeten geluk, — en 't daarom niet k  n verliezen ook; — die geen doode had te betreuren, — maar ook geen herinnering omdroeg aan vervlogen zaligheid.